

SPIRIT ANIMAS™

TOTEMDYRENE SAGA • BOG 6

STORHED OG FALD

ELIOT SCHREFER

På dansk ved Kim Langer

★ ★
Alvilda
★

FANGER

Dunk!

Abeke vågnede med et sæt. Først troede hun, at lyden hørte hjemme i en drøm. Så hørte hun den igen.

DUNK!

Abeke sprang op og havde nær banket hovedet op i loftet. Hendes ankellænke ramte Meilin og vækkede hende.

”Hvad sker der?” spurgte Meilin og famlede i mørket.

Fortumlet kom Abeke i tanke om, hvor de var: stadig inde-spærret i lastrummet på et skib, der var på vej til erobrernes lejr i det sydlige Nilo. Det var ikke første gang, Abeke havde været om bord på et erobrerskib magen til det her – bortset fra at hun dengang havde været erobrernes æresgæst. Dengang havde hun haft en seng med blød madras og dundyne og et forgyldt spejl, og hun havde kunnet bevæge sig frit omkring. Hun havde ikke været spærret inde i et lille kosteskab uden lys og med forstærkede vægge dybt nede i skibets

lastrum, hvor de eneste lyde var knagende skibsplanker og puslende rotter.

Og tilmed var hun og Meilin lænket sammen om anklerne med en tung jernlænke.

”Stemmer,” hviskede Abeke febrilsk. ”Der kommer nogen. Op med dig!”

Uden så meget som at rasle med den kraftige ankellænke kom Meilin på benene med en yndefuld og lydløs bevægelse. Hun var muligvis lænket og knækket, men bevægede sig stadig som en kriger.

Lysskæret fra stearinlyset, der sivede ind til dem, var ikke særlig kraftigt, men da Abeke havde tilbragt flere dage i noget nær bælgravende mørke, blev hun blændet af det. Da hendes øjne havde haft tid til at vænne sig til lyset, så hun en dreng stå i døråbningen. Han var høj og muskuløs med lys hud og blide, sørgmodige øjne. Shane.

Selvom Abeke ikke nåede varme følelser for nogen af erobrerne, vidste hun, at Shane var det nærmeste, de kom på en forbundsfælle. På hele den lange sejltur havde han været den eneste, der var kommet med mad og frisk drikkevand til dem. De ville være døde, hvis det ikke havde været for ham.

Abeke kunne mærke, at Meilin emmede af vrede, men hun holdt heldigvis munden lukket. Det var Abekes opgave at pleje forholdet til Shane.

”Er I okay?” spurgte Shane. Hans stemme var blid, men Abeke var ikke blind for sablen, der glimtede i Shanes bælte, eller for den magt, han havde over dem. Han var stadig en af dem, der havde taget dem til fange. Og Shane kunne når som

helst påkalde sit eget stærke totemdyr, en jærv. Abeke var overbevist om, at hendes leopard, Uraza, under almindelige omstændigheder nemt kunne besejre Shanes totemdyr, men jærve var ekstremt gode til at kæmpe i snævre og lukkede rum, og det var Uraza ikke.

”Vi har det, som man kan forvente,” svarede Abeke studst og raslede demonstrativt med lænken.

”Det er jeg altså ked af,” sukkede Shane. ”Jeg sagde ellers til dem, at det ikke var nødvendigt at lænke jer.” Han tav og stirrede op i loftet. Der lød skrabelyde oppe fra dækket. ”Men I behøver ikke at opholde jer i lastrummet længere. Vi er fremme ved vores fæstning.”

Abeke kneb øjnene i. Troede han, hun ville blive glad? Hun var ikke begejstret for lastrummet, men hun vidste, at det, der ventede dem i erobrernes fæstning, kun kunne være værre. Havde de tænkt sig at ofre hende og Meilin til den store slange Gerathon? Eller tvinge Abeke til at drikke den ækle galde og gøre hende til en marionetdukke, som slangen kunne styre, fuldkommen som den havde lyst til, akkurat som den kunne med Meilin?

Abeke anstrengte sig for at bevare fatningen, men da hun tænkte tilbage på den dag i Mulops grotte, sprang skræmmende billeder frem for hendes indre blik: Meilins fingre, der lukkede sig om Abekes arm og borede sig ind i knoglerne, da hun brutalt blev slæbt ned til stenstranden. Hendes kamp for at vriste sig løs, blot for at se Meilins fægtestav komme susende ned og ramme hende hårdt i hovedet. Verden, der flød ud og forsvandt ...

”Jeres fæstning?” sagde Abeke og skubbede billederne ud af hovedet igen. ”Hvis var den, før erobrerne overtog den?”

”Det er en herregård, som har tilhørt en af høvdingerne på Nilos savanne,” sagde Shane og udstødte endnu et suk. ”Hør nu, jeg er ikke stolt over, at vi berøver folk deres hjem. Høvdingen er stadig i live, og jeg gør, hvad jeg kan, for at de nilonere, der bor og arbejder der, får nok at spise og ikke lider overlast. Jeg prøver at få det bedst mulige ud af situationen.”

Abeke lagde armene over kors og skulede ondt.

”Vær sød at følge med stille og roligt, Abeke,” sagde Shane og slog blikket ned. ”Både for din egen og Meilins skyld.”

Abeke skævede til Meilin, der sendte hende et mikroskopisk nik. Hvis Shane var deres bedste bud på en forbundsfælle, var det klogest ikke at blive uvenner med ham og i stedet få så mange oplysninger ud af ham som muligt.

”Ja,” sagde Abeke. ”Vi skal nok følge med frivilligt, Shane. Vis vej.”

Det var svært at komme op ad skibsljderen med sammenlængede ankler. Abeke tog ét trin ad gangen, ventede, til Meilin var lige bag hende, og fortsatte op på næste trin. Endelig nåede de ud i det fri. Det var heldigvis overskyet, men dagslyset var alligevel blændende. Abeke var nødt til at klemme øjnene så hårdt i, at tårerne begyndte at løbe.

Shane ventede på dem oven for lejderen og trak med stærke hænder Abeke og Meilin op ad det sidste trin og op på dækket.

Abekes øjne vænnede sig kun langsomt til lyset. Og så gispede hun.

På dækket var en snes erobrere i færd med at laste en chalup og gøre klar til at ro i land. Soldaterne var klædt i simple læderbrynjer med sortolierede brystplader. Der var ikke noget ceremonielt ved uniformen. Den var beregnet på at give størst mulig bevægelighed på slagmarken.

De er klædt på til at kæmpe mod nilonere, tænkte Abeke. Til at kæmpe mod folk, der forsvarer deres hjem.

Zerif, manden, der engang havde narret Abeke til at tro, at hun kæmpede i den gode sags tjeneste, stod klos op og ned ad dem. Han så uændret ud med samme flotte, furede ansigt og tætklippede skæg. Ved siden af ham stod en slank kvinde, som Abeke ikke havde set siden de dage, hun havde tilbragt højt mod nord: Aidana, Rollans mor. Selvom hun ikke var lænket, var hun meget stram i ansigtet og havde et udmattet udtryk i øjnene. Hun lignede lidt en fange, ligesom dem selv. For første gang var Abeke glad for, at Rollan ikke var her; han ville blive helt knust, hvis han så sin mor i en så ussel forfatning.

Men det var ikke det hele. Ved siden af Aidana stod en pige, som Abeke ikke kendte. Hun var høj og bleg med store øjne og et listigt, halvskævt smil. Hun havde en sort læderdragt på med indlagte stykker elfenben, der var udskåret, så de lignede benene på en edderkop. Hun skævede til Abeke og Meilin og kiggede derefter på Shane. Hendes læber bevægede sig næsten ikke, da hun sagde: ”Er det *de* små fluer, du har knoklet sådan for at få i nettet, bror? Det skuffer mig.”

Bror! Abeke kiggede indgående på pigens markerede hage, de høje kindben og det tykke, lysblonde hår og kunne godt få øje på ligheden. Pigen bar også mærket; der sad en edderkop på størrelse med en havmåge på hendes skulder. Dens gule bånd og opsvulmede underkrop fortalte med al ønskelig tydelighed, at den var giftig.

I et kort øjeblik virkede Shane, som om han var blevet lammet af sin søsters ord, men da han svarede igen, var det i et hånligt tonefald. ”Drina. Har du lyst til at fortælle os lidt mere om dine mange nederlag til Grønnehavns vogter? Eller vil du helst ikke tale om det?”

Shane havde ramt et ømt punkt. Nu var det Drinas tur til at se såret ud, selvom hendes grimasse blev hård og nedladende, da hun opdagede, at Zerif kiggede på hende. Abeke fik en klar fornemmelse af, at samtalen mellem de to søskende ville have udviklet sig i en anden retning, hvis Zerif ikke havde været der.

”Stop så!” bjæffede Zerif, netop som Drina åbnede munden for at give igen. ”Vi står over for den endelige sejr i Nilo – der er ingen grund til at skændes som små børn.”

Abeke skævede til Meilin – hvis der var uenighed blandt erobrerne, ville de måske kunne bruge det til deres egen fordel. Men Meilin sad ubevægelig på skibsdækket med åbne håndflader hvilende på knæene og lukkede øjne. Hun ænsede ikke sine omgivelser.

De fire erobrere – Shane, Zerif, Aidana og Drina – stirrede ned på Abeke og Meilin. I samme øjeblik kom solen frem fra en sky, og i det pludselige modlys kunne Abeke

ikke se deres ansigter. De var kun fire skikkelser skåret ud af den uendelige himmel over de lænkede piger. Hun følte sig fortabt og fuldkommen hjælpeløs.

”De ser ikke ud af meget,” sagde Zerif. ”Men da jeg mødte Abeke første gang, vidste jeg på den anden side også straks, at vi ikke havde noget at frygte. Selv hendes far lod til at være skuffet over hende. Han må være endnu mere skuffet nu, hvor Okaihee ligger midt i det besatte område.”

En velkendt følelse af magtesløshed og vrede vældede op i Abeke. Det var ligesom hjemme i landsbyen, hvor hendes søster, Soama, plejede at holde Abekes hår væk fra ansigtet, mens hun opremsede alle hendes skønhedsfejl. Soama ville allerhelst have ondt af Abeke, og den nemmeste måde at få det på havde været at få Abeke til at føle sig grim. Dengang havde hun lært at gøre sit ansigt fuldkommen udtryksløst, og det var det også nu. Ikke desto mindre kribledede det i hende for at frigive Uraza og se leoparden bore sine hjørnetænder i Zerifs hals. Men erobrerens sjakal-totemdyr lå som en tavs trussel mellem hans ben. Dyret havde et vågent blik, og Abeke kunne se dens spidse tænder, når den trak vejret. Drinas edderkop sad springklar på hendes skulder. Det ville være tåbeligt at gå til angreb.

”Op at stå,” beordrede Zerif.

Abeke tøvede, men Meilin rejste sig tungt med raslende lænker. Abeke kiggede på sin vens ansigt og så, at det var tomt. I et kort øjeblik var hun bange for, at Meilin ikke var Meilin, men at hun var blevet besat af Gerathon. Men så lagde Abeke mærke til, at Meilin havde knyttet næverne.

”Godt,” sagde Zerif med et onskabsfuldt smil. ”Og kom så ned på knæ igen.”

Abeke skævede til Shane, der virkede forvirret over Zerifs sadisme. Meilin skælvede af vrede og havde svært ved at undertrykke den. *Du må ikke gå til angreb*, bad Abeke i sit stille sind. *Ikke nu.*

”Han sagde *ned på knæ!*” Drina sparkede ud efter dem. Hun var langt hurtigere, end Abeke ville have troet. Som om hun havde samme lynhurtige reflekser som sin edderkop. Før Abeke nåede at opfatte, hvad der skete, var hun og Meilin nede på knæ. Abeke hamrede hagen hårdt i dækket og fik blodsmag i munden.

”Drina!” hørte hun Shane sige. ”Hold op med det.”

Abeke slog ikke øjnene op i det lange øjeblik, der fulgte. Hun blev overrasket over at høre, hvor skyldbevidst Drina lød, da hun igen åbnede munden. ”Det må du undskylde, bror.”

Zerif klukkede. ”Gar vil have dem bragt i land, men han glemte sørme at sige noget om hvordan. Sidst vi mødtes, forsøgte Abeke at sætte en af sine pile i hjertet på mig. Jeg har ret til at gøre gengæld. Jeg synes, de skal svømme.”

Shane protesterede, men hans ord druknede i det postyr, der fulgte. Abeke kunne mærke, at hun blev sparket bagi af en tung støvle og røg forover på dækket. Hendes fald blev kortvarigt stoppet af lænken, der bandt hende og Meilin sammen, men så hørte hun et smæk og et skrig, da Zerif også sparkede Meilin bagi. Abeke hørte sin ven blive slæbt hen ad dæksplankerne, og så faldt hun.

Over bord.

Abeke forsøgte at hage sig fast i dækket, men fik ikke fat i andet end en håndfuld splinter. Hun kunne høre Meilin skribe omme på den anden side af rælingen og blev langsomt trukket med over. Det sidste, hun så, var Shanes chokerede ansigtsudtryk, og så gled hun ud over skibssiden og befandt sig i frit fald mod havoverfladen. Hun hørte plasket, da Meilin ramte vandet, og så forsvandt hun også selv ned under overfladen.

Det gav et sug i maven på Abeke, da koldt og salt havvand sved i munden. Den tunge lænke trak dem ned i dybet. Rent instinktivt svømmede Abeke opad. Det var nærmest umuligt at komme nogen vegne; hun måtte svømme af alle kræfter blot for ikke at synke yderligere. Meilin tumlede rundt under hende og trak den forkerte vej.

Endelig blev trækket i lænken mindre kraftigt, og Abeke nåede op til overfladen. Hun plaskede febrilsk for ikke at blive trukket under igen. Med sviende øjne så hun, at Meilin var dukket op ved siden af hende og lige akkurat kunne holde hovedet oven vande. Det sved og brændte allerede i hver en muskel i kroppen. De kunne ikke blive ved sådan ret meget længere, før kræfterne slap op, og de igen ville begynde at synke mod bunden.

Meilin gispede efter vejret, og lænken blev tungere og tungere. Abeke havde ikke kræfter til at kigge op, men hun kunne fjernt høre Shane råbe på hjælp. Drina råbte og skreg til Zerif, og selv hun lød panisk.

Shane råbte ned til hende. ”Abeke, svøm mod land! Der er ikke langt.”

Abeke begyndte desperat at se sig om efter kysten. Shane tog fejl. Der var håbløst langt ind til land. Men det var deres eneste chance.

”Meilin!” råbte hun. ”Nu har vi chancen! Kom!”

Mens Drina hvinede, og Shane råbte, begyndte Abeke at svømme. Det føltes, som om nogen havde sat ild til hendes trætte ben. Men i det mindste var Meilin oppe på siden af hende og holdt trit med hendes svømmetag. Pigen fra Zhong var lige så udmattet som hun selv. Abeke forsøgte at opildne hende: ”Kom, Meilin! Vi kan godt!”

Selvom Abeke gav alt, hvad hun havde i sig, bevægede hendes arme sig langsommere og langsommere. Hendes ben gav efter for länkens ubønhørlige træk og sank dybere og dybere ned, og for hvert fortvivlede gisp slugte hun mere og mere af det salte havvand. Hun mærkede Meilins hænder under sine arme, men det var for sent. Abeke var tappet for kræfter, og vandet lukkede sig over hendes hoved.

Og så mærkede hun bunden under sine fødder.

En sandbanke!

Meilin rejste sig op ved siden af Abeke og lo befriet. De stod måske nok i vand til halsen, men nu havde de i det mindste hovedet oven vande. Pigerne stod længe og hev efter vejret og kom langsomt til hægterne.

Meilin skævede tilbage mod skibet. ”Zerif er sindssyg,” sagde hun. ”Det er tydeligt, at erobrerne vil have os i live, ellers havde de dræbt os for længst. Hvorfor vil han så risikere at drukne os?”

”Jeg havde nær slået ham ihjel,” sagde Abeke distræt.

”Den slags er der måske nogen, der godt kan blive lidt fornærmet over. Men lige nu har vi vigtigere ting at bekymre os om. Meilin, se!”

Foran dem delte brændingen sig i to, da en gigantisk skikkelse gled gennem vandet. Først troede Abeke, det var en undersøisk klippeblok, der rullede med tidevandet. Men så så hun, at der var en piskende hale med læderplader under brændingen. En kæmpemæssig krokodille dukkede op af bølgerne kun ti meter borte. Den stirrede på de to udmattede piger.

En høj, rustningsklædt mand med en hornbesat maske for ansigtet vadede ud inde fra stranden. Han gik op på siden af krokodillen og lagde en hånd på dens snude. Manden lagde sine muskelsvulmende arme over kors og stirrede på Abeke og Meilin, der stod på sandbanken og ikke kunne komme nogen vegne.

General Gar, erobrernes anfører, ventede på dem. Den Altfortærende.

2

OKAIHEE

Da de påbegyndte deres rejse gennem Nilo for at finde Cabaros guldløve, vidste Rollan godt, at det ville blive en hård kamp for at overleve i fjendebesat land, men han havde trøstet sig med, at vejret i det mindste ville være varmt, ligesom da han var lille i Concorba. Om dagen svedte de alle i stride strømme – der var stadig indtørrede saltskjolder på Rollans kjortel. Men nu, da solen var gået ned, rystede han af kulde. Rollan var glad for, at hans skulder rørte ved Conors. Det var det eneste sted på hans krop, hvor der var bare en smule varme at hente.

Det var en smuk aften, så meget ville Rollan godt indrømme. Stjernehimlen var endeløs og blev kun brudt af silhuetterne af de slanke træer, der svajede i brisen. Tarik havde gjort holdt på en sandhøj ved siden af en lille landsby. Her kunne de lige akkurat ligge i skjul bag et tornet og halvvissent buskads. ”Okaihee kan meget vel være besat af erobrerne,” havde Tarik formået dem. ”Vi må hellere

holde udkig med landsbyen for at se, hvem der kommer og går.”

Indtil videre kunne det tælles på nul fingre. I takt med at aftenkulden svøbte sig om dem, så det røde skær fra madbålene inden for palisaden mere og mere indbydende ud.

Sandsynligheden talte for, at Okaihee *var* besat. I alle de landsbyer, de hidtil var kommet forbi, var høvdingen enten blevet dræbt eller havde svoret troskab til erobrerne mod til gengæld at få deres beskyttelse. Tarik havde forklaret, at 'beskyttelse' i virkeligheden betød, at deres børn ikke ville blive tvangsudskrevet til hæren, og at folk kun skulle aflevere halvdelen af deres afgrøder som proviant til invasionshæren.

Selvom der så fredeligt og roligt ud i Okaihee, havde de kloge af skade lært at rykke forsigtigt ind i landsbyerne. Dagen før havde de nærmet sig en landsbyhøvding blot for uden varsel at blive omringet af en halv snes erobrere, hvoraf én havde haft en ualmindelig ondsindet los som sit totemdyr. Rollan rørte forsigtigt ved bandagen på sin underarm. Han var sikker på, at det ar, han nu fik, ville imponere Meilin, selvom hun sikkert ikke ville indrømme det.

Meilin. Hvor var hun?

Hvis bare han vidste det. Deres felttog i Oceanus var endt i kaos. De havde langt om længe mødt blæksprutten Mulop, der frivilligt havde givet dem sin koralblæksprutte og forklaret dem, hvorfor Den Altførtærende var så forhippet på at indsamle de mægtiges talismaner – han skulle bruge dem til at befri aben Kovo fra dens fængsel.

Og så var det, at det hele var gået skævt. Rollan var stadig hjemsogt af det syge og uforklarlige blik i Meilins øjne, da hun forråbte dem. Det værste var, at han havde set det samme blik i sin mors øjne, da *hun* havde været styret af Gerathon. Det var anden gang, han nær var blevet slået ihjel af en, han holdt af, og var blevet tvunget til at se den mægtige slange i øjnene gennem den andens blik.

Rollan rystede på hovedet og forsøgte at koncentrere sig om palisaden rundt om Okaihee. Men han kunne ikke slippe synet af den besatte Meilin, der mekanisk slæbte Abeke ned til erobrerne. Det var, som om universet ville fortælle ham noget: *Du vil blive forladt igen og igen. Det er en forbandelse at elske dig.*

Men når Rollan så Essix' skygge glide hen over nattehimmels spredte skyer i måneskæret, følte han sig ikke helt så elendig. Falken havde i det mindste været trofast – og var begyndt at opføre sig, som om den ligefrem holdt af ham. Havde det ikke været for den, var det ikke sikkert, at han kunne have fortsat deres mission. Det samme gjaldt Tarik: Uden at vakle havde den erfarne grønåbe ført dem længere og længere ind i det fjendebesatte Nilo, selvom Rollan vidste, at han var dybt berørt af tabet af Meilin og Abeke. Måske mere, end han turde give udtryk for.

”Hey, Rollan,” sagde Conor. Det gav et sæt i Rollan. Hans gode ven med de rolige og tillidsfulde øjne så ud, som om han var bekymret over det, han så i Rollans ansigt. ”Er du okay?”

”Ja,” svarede Rollan og skiftede stilling på jorden.

”Eller, du ved, jeg fryser. Og jeg har sand i underbukserne. Og bogstavelig talt en torn i siden. Men bortset fra det går det fint.”

”Det er bare, fordi du ...” begyndte Conor, men gik i stå. ”Jeg tænkte, bare for mig selv, at det er vigtigt, at vi taler om det, der er sket.”

”Det kan du ikke mene alvorligt,” sagde Rollan. ”Vi befinder os midt i fjendeland på jagt efter en af de sidste frie talismaner, og så bekymrer du dig om vores *følelser*?”

Tarik, der lå på maven på den anden side af Conor, rakte hen over ham og lagde en hånd på Rollans skulder. ”Det, du prøver på at sige, er, at du er enig med Conor,” hviskede han. ”At vi skal huske at sige til os selv, at det ikke var Meilins skyld. Det var det ikke, da det skete, og det er det ikke nu. Og at vi nok skal finde hende og Abeke igen. Men at det er okay at være ked af det. Det skærer mig i hjertet, at de blev taget. Men vi kan ikke bare lade, som om det ikke er sket.”

”I Mulops navn!” udbrød Rollan. ”Jer *begge* to?! Jeg har svært ved at tro mine egne ører, Tarik. Nu skuffer du mig.”

Tarik holdt Rollan for munden med en stærk hånd.

”Hmf,” sagde Rollan og forsøgte at fjerne Tariks fingre. ”Mnf!”

”Shh,” hviskede den erfarne grønåbe og vendte igen blikket mod landsbyen.

”Ja!” tilføjede Conor. ”Shh, Rollan.”

Tarik holdt Conor for munden med sin anden hånd. ”Der er bevægelse derude. Ude til højre, omme på den anden

side af palisaden. Jeg kan ikke se, hvad det er. Rollan, kan du ...”

”Den klarer jeg,” sagde Rollan. Det lød dog som: ”Dnkjeg,” fordi Tarik stadig holdt ham for munden. Tarik fjernede hånden, og Rollan lod sin bevidsthed søge op til Essix, der kredsede højt over palisaden.

Det var et trick, Rollan havde lært, mens de havde kæmpet sig vej gennem Nilo. En dag var hans tanker vandret, og han havde skævet op mod falken og tænkt: *Hvordan mon det ville være at se savannen deroppefra?* Så var alt blevet sort. Efter et panisk øjeblik havde et knappenålshoved af lys åbnet sig midt i det sorte, og pludselig kunne Rollan se igen.

Så var det, at han for alvor blev grebet af panik.

Rollan havde nemlig set verden fra flere hundrede meters højde. Han kiggede ud gennem Essix’ øjne. På en eller anden måde havde hun opsnapet hans dagdrøm som en lækker lille dessertmus og løftet den højt op over savannen. Det tog et par gange, før han holdt op med at skribe og endelig begyndte at blive glad for det.

Falkens øjne var placeret på siderne af dens hoved, og det første, Rollan bed mærke i nu, var, hvor stor og åben verden var. Han kunne se op og ned og til begge sider på én gang. Og han kunne både se den gule måne, skoven mod nord, sumpene mod vest og et glimt af et flyveegern, der hoppede mellem to grene. Falkens blik hvilede aldrig på det samme i mere end nogle få sekunder ad gangen og flakkede konstant hen over græsset og bygningerne nede på jorden. Essix var selvfølgelig vant til at se på den

måde, men for Rollan føltes det som at trille ned ad bakke med åbne øjne. Han fik kvalme af hele tiden at være i bevægelse. Alligevel fik han øje på noget. Noget stort.

”Der er en elefant,” meddelte han de andre. Han så stadig gennem Essix’ øjne, men han havde fundet ud af, at han godt kunne tale gennem sin egen mund, hvis han koncentrerede sig. ”Den trykker sig op ad palisaden.”

”En elefant? Ligesom Dinesh?” spurgte Conor, mens Briggan knurrede nervøst i baggrunden.

”Meget mindre end Dinesh – det er en almindelig elefant. Men ja.”

Essix udstødte et skrig i natten og fløj rundt i snævre cirkler over elefanten ved palisaden. ”Den ... den ødelægger palisaden. Det ser ud til, at den prøver at mase sig igennem,” meddelte Rollan. ”Den er blevet skræmt af et eller andet.”

Conor gryntede. ”Er der nogen erobrere sammen med den?”

”Nej,” svarede Rollan og trak synet tilbage til sig selv, så han kunne se Conor spejle forgæves ud i mørket. ”Den er alene.”

Conor åbnede munden, men tav, da han hørte et mægtigt brag.

”Vent lidt,” sagde Rollan. ”Jeg kobler mig på Essix’ syn igen.”

”Det behøver du ikke,” sagde Tarik. Han stod sammenkrummet med draget krumtabel og spændte i hele sin muskuløse krop. ”Der er ingen tvivl om, hvad der lige er sket. Elefanten væltede palisademuren. Den er sikkert en

af erobrernes galdeopflaskede marionetdukker. Fjenden er trængt ind i Okaihee.”

”Kom,” sagde Conor til Briggan. Kort forinden havde ulven ligget og snuet med hovedet hvilende på poterne. Men nu var den på benene og knurrede dæmpet. ”Vi må hellere komme Okaihee til undsætning.”

”Tror du ikke, at det ville være klogere at holde sig *langt væk* fra den sindssyge elefant?” foreslog Rollan.

Conor, Tarik og selv Briggan stirrede bebrejdende på ham. ”Okay,” sagde Rollan og kom på benene. ”Fint nok, så lad os komme af sted. Termitterne var alligevel begyndt at kravle op i mine bukseben.”

De listede ned ad højen i retning af larmen, og nu lød der også råb inde fra landsbyen, hvor elefanten fortsatte sin fremrykning.

Da de kom til palisaden, så de, at den var blevet trampet ned. Stolper og reb lå hulter til bulter på jorden. De hørte endnu et brag fra den modsatte ende af Okaihee, og Briggan krummede sig sammen med en snerren.

”Det lader til, at vores elefant har fundet udgangen,” sagde Rollan.

”Okay,” sagde Tarik. ”Hvis Abekes landsby er blevet indtaget af erobrerne, er det her en god afledningsmanøvre, som vi kan udnytte til egen fordel. Vi skal prøve at finde Chinwe så hurtigt som muligt. Hun er en trofast grønkåbe og var med til Abekes nektarceremoni. Hun kan fortælle os, hvad der er sket her, og måske kan hun også vise os vej til Cabaros guldløve.”

De gjorde klar til at fortsætte, men Tarik stak en hånd i vejret for at holde dem tilbage. ”I skal først og fremmest være på vagt over for erobrere. Jeg vil ikke risikere også at miste jer to.”

Rollan kunne fornemme, at Essix svævede over dem, da de sneg sig ind i landsbyen. Briggan så stor ud i måneskæret, men Rollan var ikke bange for, at nogen skulle få øje på ulven – der var ingen erobrere at se. Faktisk var der uhyggeligt stille i hele landsbyen. Dem, der havde råbt op tidligere, var enten løbet efter elefanten eller var gået hjem igen. Alt var tyst og mørkt, og sivgardinerne blafrede sagte i nattebrisen.

Rollan førte an, da de sneg sig videre. Han havde på fornemmelsen, at nogen holdt øje med dem, og han kunne ikke ryste følelsen af sig. Han kiggede ind i de hytter, de kom forbi, men kunne ikke få øje på nogen. Han nærmede sig byens store ildsted, hvor elefanten åbenbart havde gjort sig fri af de ødelagte hegnsdele. Der lå træsplinter og rebstumper overalt. Rollan flyttede på en løs planke med foden og forventede halvt om halvt, at noget ville springe på ham. ”Conor,” sagde han efter et stykke tid, ”har du også på fornemmelsen, at ...”

Pludselig lå Rollan på ryggen med en spids kæp trykket mod halsen. Han slog den til side med en refleksbevægelse, men spidsen var omgående tilbage og trykkede hårdt på hans luftrør. ”Hjælp!” fik han fremstammet, selvom lyden blev delvis kvalt af trykket mod hans strube. Først nu så han, hvem han var blevet overfaldet af.

Det var en tynd og mager pige, som nok var lidt yngre end ham selv.

Rollan kunne se, at Tarik og Conor havde sneget sig om bag pigen og stod klar til at springe på hende, hvis hun gjorde en forkert bevægelse. Briggan stod ved siden af Conor og knurrede på en måde, der fik hårene til at rejse sig på Rollans arme – og han vidste endda, at han og ulven var på *samme* side.

Men pigen virkede på ingen måde nervøs. Hun stirrede ham ind i øjnene, og Rollan syntes, at han kunne se en tomhed i hendes blik, som om livet ikke kunne byde hende på noget værre, end det allerede havde gjort. Han genkendte det fra de gadebørn, han havde kendt i Concorba. Pigen var traumatiseret.

”Vi gør dig ikke noget,” sagde Tarik fra sin position bag hende. ”Du behøver ikke true ham.”

Pigen ignorerede Tarik og fortsatte med at stirre olmt på Rollan.

Rollan ville gerne sige noget, men kæppen var stadig tungt plantet på hans strube. Han kunne ikke gøre andet end at stirre med opspilede øjne på sin overfaldsmand.

”Vi er Abekes venner,” fortsatte Tarik. ”Hun boede engang her i landsbyen. Kender du hende?”

Der kom en gnist i pigens øjne. Hun drejede hovedet, og trykket på Rollans hals aftog.

”Kan du fortælle os, hvor vi kan finde Chinwe? Vi vil gerne tale med hende.”

Pigen slog blikket ned.

”Hvad hedder du?” kvækkede Rollan og gned sig på halsen.

”Irtike,” mumlede pigen.

”Irtike,” gentog Rollan. ”Kan du fortælle os, hvor vi kan finde Chinwe?”

”Hun er død,” hviskede pigen uden omsvøb. Hun trådte endelig væk fra Rollan og slappede lidt af, men uden at give slip på sin spidse kæp. ”Hun blev dræbt af erobrerne, da hun forsvarede Okaihee under den første invasion. Vi begravede hende, da regntiden sluttede.”

Tarik bøjede hovedet. ”Jeg kondolerer. Hun var en stærk og god kvinde. Tabet af hende må have ramt landsbyen hårdt.”

”Er Okaihee besat af erobrerne?” spurgte Rollan og kom møjsommeligt på benene.

”Nej,” hviskede pigen. ”Abekes far, Pojalo, blev vores nye høvding, da den gamle blev dræbt sammen med Chinwe i forsvaret af landsbyen. Lige siden har han anstrengt sig for ikke at vække erobrernes interesse. De lader os være i fred, fordi her ikke længere er noget at komme efter. Alle vores afgrøder er døde, og høsten er slået fejl.”

”Hvor er Pojalo?” spurgte Tarik.

Irtike pegede på en hytte på den anden side af ildstedet. Det var en hytte magen til alle de andre.

”Tak,” sagde Rollan. Han kunne mærke hendes blik brænde i nakken, da han vendte sig om for at rådføre sig med sine venner.

Tarik rystede mismodigt på hovedet. ”Chinwe var en

kompetent og modig kriger med en stærk gnu ved sin side. Hvis nogen kunne have ført os sikkert til Cabaro, var det hende. Hvis selv hun er faldet ...”

”Vi finder ud af det,” sagde Conor. ”Du er grønkåbernes bedste kriger.”

”Jeg er glad for din tillid,” sagde Tarik og smilede mat. ”Men jeg havde håbet, at vi ville finde et par forbunds-fæller her. Meilin og Abeke er væk, og Chinwe er død ... Vi har mistet så mange store krigere. Så mange venner.”

Efter et lille stykke tid løftede Tarik beslutsomt hovedet og gik forrest hen til Pojalos hytte. Rollan hørte noget suse gennem luften og mærkede den velkendte følelse af Essix’ kløer på skulderen. Han strøg fuglen over dens drabelige kløer. Den overraskede ham ved at svare med et kærligt nap.

”Her i landet er det kutyme, at gæster bliver præsenteret for høvdingen af en anden af landsbyens indbyggere,” sagde Tarik. ”Det er en klog skik, fordi indbyggerne på den måde bliver involveret i hinandens gøremål, og den forhindrer, at folk udefra kan køre om hjørner med de enkelte medlemmer af stammen. Men jeg ved ikke, hvordan vi skal bære os ad med at blive præsenteret for høvdingen, nu hvor Chinwe er død.”

Rollan mærkede et skarpt prik i ryggen og spjættede. ”Av! Lad være!”

Han snurrede omkring og så den spinkle pige med det højtidelige blik kigge op på sig.

”Jeg kan præsentere jer,” bekendtgjorde Irtike. Hun

strøg fletningerne væk fra sit smalle ansigt og glattede sin enkle kjortel over de smalle hofter.

Conor klukkede. ”Du har vist fået en ny ven.”

Rollan skulede ondt til Conor. Han åbnede munden for at sige noget, fordi han havde en hel masse meninger om piger, der sneg sig ind på folk og prikkede til dem med spidse spyd.

Tarik kom ham i forkøbet. ”Mange tak, Irtike. Du gør os en stor ære.”

Irtike nikkede og gik yndefuldt hen til høvdingens dør. Hun kaldte på sit eget sprog og ventede på svar. Da en mandsstemme råbte noget tilbage, trak hun det tunge sivgardin til side og viste dem indenfor.

Udefra så hytten ikke ud af meget, men indenfor var den forbavsende rummelig. Midt på gulvet var der en bålgrav til at lave mad over. På de ulmende gløder stod en dampende jerngryde og udsendte en vidunderlig duft af grøntsager, fløde og nødder. Til den ene side stod en stabel kister med jernbånd om, og til den anden et langbord dækket op til et simpelt måltid. I den fjerne ende af hytten sad en mand, som Rollan gik ud fra var den nye høvding, Abekes far, Pojalo. Han havde et rødt, perlebesat stofstykke viklet om hovedet som en turban. Ved siden af ham sad en pige, der kun kunne være Abekes søster.

Abeke havde engang fortalt ham, at Soama var den smukkeste af de to søstre, men det var Rollan ikke enig i. Med de rødmalede læber og det perlebesatte hovedsmykke glimtende på panden så pigen blot mere ... fin ud

end Abeke. Det var ikke en egenskab, som Rollan satte særlig højt.

Irtike hviskede noget til Pojalo, der svarede med et højtideligt nik, uden at det lidt vrisne udtryk forlod hans ansigt. Han pegede på en lav flettaburet ved siden af sig, og Irtike skyndte sig at dukke hovedet og sætte sig.

”Vær hilset,” sagde Tarik. ”Vi er ...”

Soama tyssede på ham, og Tarik tav. Alle stirrede på hinanden. *Akavet*, tænkte Rollan, mens Irtike stirrede stift ned i jorden. Rollan fattede hentydningen og gav sig til at studere den støvede sivmåtte, han stod på.

Nu åbnede Pojalo endelig munden: ”I har nu tilladelse til at fortælle, hvorfor I er kommet.”

”Jeg hedder Tarik, og disse unge krigere hedder Conor og Rollan. Vi er grønåber og kommer med nyt om din datter. Abeke ...”

”Og det er to af de mægtige, Briggan og Essix,” indskød Pojalo. ”Min datter påkaldte også en af de mægtige. Leoparden Uraza.”

”Det var lige, hvad hun gjorde,” sagde Tarik og smilede anstrengt. ”Og den kom til os i en svær tid. Faktisk,” fortsatte han, ”er det netop din datter, jeg gerne vil tale med dig om.”

Men Pojalo holdt en finger i vejret for at få ham til at tie. ”Min datter forandrede sig, da hun påkaldte Uraza,” sagde han. ”I over et år havde vores stamme ikke haft en regnmager, og vi havde håbet, at Abeke ville blive den næste. Men grønåberne tog hende. I tog hende.”

”Undskyld mig,” sagde Rollan. Selvom Rollan ikke selv var grønkåbe – aldrig i livet, om han ville bruge resten af sine dage på at adlyde andres befalinger – irriterede det ham, at Pojalo havde misforstået det. Det var *ikke* grønkåberne, der havde taget Abeke. Det var Zerif, der havde været *forklædt* som grønkåbe.

Det ville Rollan gerne gøre opmærksom på, men Pojalo bremsede ham med en håndbevægelse. Det gav kun Rollan endnu mere lyst til at sige det højt, men ud ad øjenkrogen så han Irtike lave en lille advarende bevægelse med fingrene. Rollan mindedes den spidse kæp, hun så behændigt havde presset mod hans strube, og fulgte hendes råd.

”Hvis vi havde haft en regnmager, ville vi have fået regn,” sagde Pojalo. ”Men I grønkåber tog Abeke fra os, og derfor fortsætter tørken. Vores afgrøder er slået fejl. Vi var udsultede og afkræftede, da erobrerne angreb os, og vi mistede hurtigt både vores tidligere høvding og vores egen grønkåbe, Chinwe. Hvis I er så optagede af, at erobrerne ikke skal sætte sig på Nilo, som I siger, I er, skulle I måske have tænkt jer bedre om, før I tog det ene menneske, der kunne have givet os styrke. Vi er et stolt folkefærd, men det er kun et spørgsmål om tid, før vi bliver nødt til at underkaste os, ligesom så mange andre har gjort det. Jeg vil kæmpe for Okaihees selvstændighed, så længe jeg kan. Men hvis I gør jer forhåbninger om at frelse Nilo, kan jeg kun sige, at I indtil videre har grebet det tåbeligt an.”

Hvorfor havde Pojalo stadig ikke spurgt til Abeke? Rollan åbnede munden for at sige noget, men Conor kom

ham i forkøbet med spørgsmålet. ”Måske kunne De tænke Dem at høre nyt om Deres datter, min herre?” spurgte han.

Pojalo skævede til Conor. ”Du bruger høflige ord, knægt, men i Nilo er det høvdingen, der bestemmer, hvem der må tale hvornår.”

Rollan havde før set Conor blive irettesat af adelsfolk. Da de var i Trunswick, havde den unge herremand Devin budt ham tie i samme tonefald, og Rollan havde set sin sagtmodige og forlegne ven krympe sig under reprimanden med skam i blikket. Men meget havde ændret sig siden Trunswick. Nu blussede vreden i Conors ansigt, og hans øjne lynede. Selv Briggan rejste børster.

”Du har tilladelse til at tale,” sagde høvdingen og pegede på Tarik.

”Vi har nyt om Abeke, når du gerne vil høre det,” sagde Tarik og valgte sine ord med omhu. ”Men først skal du vide, at vi så en elefant brase igennem landsbyens palisade. Du må have hørt larmen.”

Soama og hendes far vekslede et blik. ”Det er ikke første gang, vi oplever den slags,” sagde Pojalo. ”Men der er kun få kampdygtige voksne tilbage i Okaihee, og dem kan jeg ikke tromme sammen før i morgen tidlig. Vi må bare håbe, at erobrerne ikke udnytter hullet, før vi kan få det repareret.”

”Jeg frygter, at elefanten meget vel kan være et led i et planlagt angreb på jeres landsby. Overalt, hvor der er erobrere, er der også dyr, der er blevet forvandlet til uhyrer, fordi de er blevet tvangsopflasket med galde. Måske er elefanten bare erobrernes viljeløse redskab. Det er meget

sandsynligt, at den lavede hul i palisaden, for at fjenden kan trænge ind.”

Pojalo klukkede. ”Åh ja, elefanten var ganske rigtigt under nogens kontrol. Men det var ikke erobrerne, der styrede den. Du ved mindre om den nuværende situation i Nilo, end du tror, fremmede.”

Rollan kunne ikke lade være med at åbne munden. ”Hvad mener du?”

Pojalo sukkede ærgerligt og klemte om næseryggen. ”Der sker vel ikke noget ved at fortælle jer om det. Her på det seneste er ... adskillige dyr trængt ind i landsbyen. De kommer altid nordfra og forlader byen i den sydlige ende. Ethvert vildt dyr ved sine fulde fem ville gå udenom, men disse dyr er fuldkommen ensporede. Vi har fjernet nogle hytter og skabt en sti ned gennem landsbyens midte, så de kan gå igennem uden at møde nogen forhindringer og dermed gøre mindre skade. Erobrerne er en ulykke, men det var ikke dem, der sendte elefanten. Den var ikke besat af galden.”

”Hvem står så bag denne mystiske dyreadfærd?” spurgte Tarik.

Pojalo slog blikket ned. Nu var det Soama, der talte. Hendes stemme var både stolt og svag, som om hun engang havde haft stor værdighed, men tidens trængsler havde tæret på hende. ”Man siger, at han var den første skabning, der bosatte sig i Nilo, og at han har været her i en evighed, længe før menneskene kom til. Han er lige så gammel som savannen selv. En mægtig titan, en kæmpemæssig løve, der lever i en

afsides oase i den sydlige ørken. Han hader alle mennesker.” Pigen sænkede stemmen til en hvisken. ”Løven Cabaro.”

”Den mægtige,” mumlede Conor.

”Det er netop Cabaro, vi leder efter!” udbrød Tarik. ”Vi skal have fat i hans talisman, før erobrerne får fingre i den. Vi har for nylig erfaret, at de vil bruge talismanerne til at befri aben Kovo fra hans fængsel. Hvis det lykkes, er alt håb om at modstå erobrerne ude.”

”Interessant,” sagde Pojalo. Han lænede sig frem og så ud, som om han vejede sine ord omhyggeligt, inden han fortsatte. ”Hvad har I tænkt jer at gøre?”

”Vores rejse gennem Nilo har været vanskelig, og vi har allerede mistet dyrebare forbundsfæller. Vi har brug for jeres hjælp til at fortsætte. Og vi har brug for nogen, der kan hjælpe os med at forhandle med de stammer, vi møder på vejen. Vi har brug for nogen, der kender terrænet. Vi havde håbet, at Chinwe kunne komme med os ...”

”Chinwe er død.”

Tarik nikkede alvorstungt. ”Det har Irtike allerede fortalt. Vi begræder tabet – både jeres og vores.”

Pojalo sendte Irtike et hvast blik. ”Har du talt med dem? Uden at bringe dem direkte til mig?”

”Åh, bare rolig,” sagde Rollan. ”Hun modtog os ikke ligefrem med kys og kram.”

Irtike svarede. Hendes stemme var spag, men hun stak trodsigt hagen frem. ”Jeg blandede mig kun for at fortælle dem om min mor.”

Chinwe var Irtikes mor! Så var det ikke så sært, at hun

havde det følelsetomme udtryk i ansigtet, som Rollan også kendte fra gadebørnene i Concorba.

”Tror du, at du kan undvære nogle duelige folk?” spurgte Tarik. ”Vi forfølger trods alt et fælles mål; I må være lige så interesserede i, at erobrerne taber krigen, som vi er.”

Rollan kiggede forhåbningsfuldt på Soama. Men hun sad med korslagte arme og en tvær grimasse i sit ellers så smukke ansigt.

Pojalo rystede på hovedet. ”Nej, vi har ikke samme mål. Tørken og uroen i Nilo har kostet mig hovedparten af de ’duelige’ folk i Okaihee. Det er udelukkende, fordi her ikke er mere af værdi, at erobrerne bruger deres kræfter andetsteds i regionen. Hvis det kommer dem for øre, at jeg har hjulpet jer, vender de tilbage for at angribe os. Vi vil ikke kunne overleve endnu et angreb.”

”Jeg bønfalder dig,” sagde Tarik. ”Det handler om fremtiden for hele Erdas. Hvis erobrerne får fat i Cabaros guld-løve, kan du være forvisset om, at det også vil betyde enden for Okaihee.”

”Min datter skrev engang noget lignende til mig om Erdas’ skæbne!” råbte Pojalo og var pludselig på benene. ”Og i det samme brev skrev hun, at hun ikke kom tilbage. I har allerede taget alt for meget fra os. Jeg har ikke mere at give til grønåberne.”

Tarik så ud, som om han havde fået en lussing. Lige siden Meilin og Abeke blev taget til fange, havde deres grønåbevogter været knap så rank og gebærdet sig en anelse mindre selvsikkert – som om han var tynget af noget, der

blev tungere dag for dag. Hidtil havde Rollan slået det hen. Men nu virkede Tarik for første gang rådvild.

For Rollan var det en skræmmende tanke.

”Du er ligeglad med, hvad der er sket med Abeke,” sagde Conor. Hans tonefald var roligt og velovervejet, men hans øjne var knebet sammen til to smalle sprækker. Briggan knurrede til gengæld åbenlyst. Der var ikke nogen stor skuespiller gemt i den ulv.

I et kort øjeblik hang der en tung og anspændt tavshed i luften. Irtikes blik flakkede frem og tilbage mellem Conor og Pojalo.

Til sidst rettede høvdingen sig op i sin fulde majestætiske højde. ”Ja, det er jeg,” sagde han. ”For mig er Abeke død. Og det er respektløst at tale uden at have fået lov. Det skal du ikke gøre igen. Jeg finder mig ikke i det.”

”Hun er grønåbernes stolthed!” råbte Conor. ”Hun har reddet utallige liv. Du *burde* være stolt over din datter!”

”Stop!” bjæffede Pojalo med tårer i øjnene. ”Jeg vil ikke høre mere om det!”

”Av!” udbrød Rollan højere end de andre. Alle i hytten stirrede på ham. Essix havde boret kløerne i hans skulder. Han gned sig på den. ”Hvad skulle *det* til for?”

Så fulgte han Essix’ blik til hyttens dør og kom vaklende på benene.

En løve havde sneget sig ind og vuggede med hovedet tæt ved jorden, som om den vejrede i luften. Rollan havde set en løveflok på lang afstand, da de vandrede hen over savannen, men det var første gang, han så en på nært hold.

Dyret var magert, nærmest afpillet, med synlige ribben under pelsen og manken i pjaltede totter. Løven lod blikket glide hen over dem og gav sig atter til at snuse til jorden. Den tog et skridt hen mod bålpladsen midt i hytten, men standsede, da den mærkede varmen, og bakkede hen til bagvæggen.

I mellemtiden var alle kommet på benene og havde trukket deres våben. Rollan skævede til Conor og Tarik for at finde ud af, om de havde tænkt sig at gå til angreb. Løven var trods alt, ja, en *løve*. Men den opførte sig ikke aggressivt; den forsøgte bare at gå mod syd gennem hytten og havde i sin énsporede tilstand ikke indset, at der kun var den ene udgang.

Pludselig var det, som om det gik op for løven, at den var trængt op i en krog. Den løftede hovedet, lagde ørerne tilbage og knurrede vredt.

Rollan sank en klump. Den havde nogle usædvanlig lange tænder.

”Løven angriber ikke. Gå væk fra den!” råbte Tarik.

Grønkåben stod med ryggen mod væggen, men havde trukket sin krumsabel. Han tænkte tydeligvis det samme som Rollan: Det klogeste ville være at give det forvildede dyr chancen for selv at finde ud.

Men at stå ansigt til ansigt med en løve var åbenbart mere, end Soama kunne klare. Hun spurtede hen mod døren.

Rollan indså øjeblikkeligt, at det var dumt gjort af hende – nu var løven spærret inde uden flugtvej. Den brølede, og lyden var så høj, at Soama skreg, og Irtike sank på knæ. Kattedyret sprang på Soama, der var stiv af skræk.

Før Rollan nåede at opfatte ret meget, hvirvlede Essix' kraftfulde vingeslag i luften over hans hoved. Falken slog ned på løven og borede kløerne i dens ryg. Rollan havde syntes, at løven så radmager ud af et stort kattedyr at være, men den var tydeligvis afsindig stærk. Den sprang op og vred sig i luften, så hele rygraden nærmest slog knude på sig selv. Essix blev kastet af og bankede ind i væggen og gled ned på gulvet, før hun nåede at genvinde balancen. Med en bevægelse, der var så yndefuld, at den næsten var uvirkelig, landede løven på alle fire og luskede hen mod Soama.

Nu var det Briggans tur. Den store ulv gjorde front mod løven med spredte forben og sænket hoved, og den krængede knurrende læberne tilbage, så man kunne se dens lange tænder. Løven hylede desperat og slog om sig med forpoterne, så kløerne rev flænger i luften.

Så fór dyrene på hinanden i et virvar af gul og grå pels og snappende kæber, der smækkede i luften og forsøgte at bide sig fast i modstanderens strube. Til sin lettelse så Rollan, at Essix kom på vingerne igen, mens Conor kom Briggan til undsætning med sin hyrdestav. Conor svingede den i en stor bue og ramte løven på siden af hovedet. Kattedyret gav slip på Briggan og rullede rundt i støvet, men kom hurtigt på benene igen.

Den spændte i bagbenene som en armbrøst, der blev trukket op.

Rollan åbnede munden for at advare sin ven, men det var for sent. Løven sprang på Conor.

Det store kattedyr svævede gennem luften. Conor var for chokeret til at gøre andet end at stavre baglæns med hænderne oppe foran ansigtet i et forgæves forsøg på at væрге for sig. Men Briggan ville ikke lade løven komme ind på livet af ham. Ulven satte af og ramte løven midt i springet. Da de landede, sad ulvens tænder i løvens skulder. Løven hylede og sprællede vildt. Briggan kæmpede for at holde sig på benene. Tarik rykkede nærmere og holdt krumsablen frem foran sig, mens Rollan stillede sig i position på siden af løven.

Tarik løftede sin krumsabel. Til Rollans store overraskelse rettede han den ikke mod løven, men mod Soama. ”Flyt dig fra døråbningen!” brølede han. ”Omgående!”

Da Tarik råbte ad Soama, var det, som om hun kom til sig selv igen. Uden at tage blikket fra løven bevægede hun sig langs væggen, indtil hun nåede hen til sin far og Irtike. Pojalo stillede sig beskyttende ind foran sin datter.

Løven kæmpede for at ryste Briggan af sig. Det gik op for Rollan, at ulven kun holdt den i nakkeskindet, som om den var en hvalp på afveje; løven blødte ikke engang. Da Briggan forsigtigt løsnede grebet, vristede løven sig fri. Den hvædede, humpede hen til døren og forsvandt.

I nogle sekunder stod alle bare i en rundkreds og hev efter vejret.

Pojalo var den første, der sagde noget: ”Jeg skal have lukket hullet i min palisade.”

”Hvad?” mumlede Rollan for sig selv. ”Hvad med det lille ord ’tak’?”

”Vi kan hjælpe til,” sagde Tarik og hævdede demonstrativt stemmen for at overdøve Rollan. ”Lad os alle gå ud og hjælpe med at reparere palisaden, så landsbyen ikke bliver overfaldet.”

”Jeg vil ikke have jeres hjælp,” sagde Pojalo. ”Jeg vil derimod have, at I går jeres vej.”

Tarik rystede opgivende på hovedet. ”Det er en forkert beslutning. Men vi skal nok respektere den.”

Rollan hørte kun efter med et halvt øre. Han stod med Essix på armen og inspicerede hendes vingeknogler og fjer for at se, om hun var kommet noget til. Hun lod til at være uskadet, men udstødte små skingre lyde og var tydeligvis glad for at blive puslet om. Det var kun her på det aller-seneste, at falken var begyndt at give udtryk for, at den godt kunne lide, at Rollan rørte ved den og glattede dens fjer. Først havde den ladet ham se gennem sine øjne, og nu dette. Måske var alt ved at ændre sig.

Faktisk var det *Conor*, der gav sig til at skælde ud på høvdingen. *Conor*!

Han stillede sig op foran Pojalo og slængede forarget kappen over skuldrene. ”Jeg går ikke min vej, før jeg har sagt det, jeg kom for at sige. Jeg så til i tavshed, da du afslog at hjælpe os. Jeg sagde ikke et ord, da du traf den forkerte beslutning for dit folk. Men vi har lige reddet dit liv ved at jage en løve på flugt, og du får ikke lov til at smide os ud, før jeg har fortalt dig, hvad der er sket med Abeke!” Han holdt en kort pause. ”Hr. høvding!”

Pojalo og Soama stirrede på ham med udtryksløse sten-

ansigter. Tarik lagde en arm om Conors skulder, og Rollan indså til sin forbløffelse, at det ikke var for at trække ham væk, men for at støtte ham.

Conor så bønfuldende på høvdingen. ”Din datter er blevet taget til fange af erobrerne. Vi ved ikke, om hun er i live eller ej. Vil du ikke i det mindste sige, at du holder af hende, så jeg kan fortælle hende, at hendes far elsker hende, hvis vi får hende at se igen?”

”Det fremgår klart og tydeligt, at du gør, hvad du vil,” sagde Pojalo studst. ”Og du fortæller alligevel Abeke, hvad du selv har lyst til. Jeg behøver ikke at retfærdiggøre mig selv over for dig, og jeg har ikke brug for at sende pylrede ord til min datter. Hun træffer sine egne valg.”

Conor så lamslået ud. Det trodsige glimt i hans øjne blev afløst af noget, der mindede om det sorgfulde blik hos Irtike. Rollan spekulerede på, om hans ven nogen sinde havde tænkt den tanke, at nogle forældre måske ikke elskede deres børn. Hans opvækst havde været meget anderledes end Rollans.

”Der er ikke mere at sige,” mumlede Conor uden kampgejst i stemmen. ”Han har ret – det nytter ikke noget at blive her.”

Briggan knurrede opmuntrende og puffede til Conors hånd.

De forlod hytten og gik ud i natten.

”Det er ufatteligt,” sagde Conor, da de var kommet udenfor og kiggede op på nattehimlen. ”Hvordan kan han være ligeglad med sin egen datter?”

”Det smerter ham,” sagde Tarik roligt. ”Og Okaihee går en grim fremtid i møde. Det er ikke til at sige, hvad han tænker om det. Uanset hvad det er, har han tydeligvis ikke lyst til at fortælle os om det.”

Conor bed sit svar i sig.

Tarik rodede op i Conors hår. ”Jeg er stolt af dig,” sagde han. ”Somme tider er noget af det vigtigste hos en leder, at han ved, hvornår man skal sige tingene ligeud.”

Conor nikkede eftertænksomt, og for en gangs skyld fik lovprisningen ham ikke til at rødme.

En leder? tænkte Rollan og himlede med øjnene. Tarik talte aldrig med Rollan om at være leder. Men det var selvfølgelig også Conor, der gik i grøn kåbe. Rollan egnede sig ikke til den slags. Det var svært nok at holde sig i live og samtidig holde øje med alle dem, der måske pludselig kunne finde på at forråde ham, uden at han også skulle bruge kræfter på at gå rundt og lege rollemodel for alle andre.

Rollan gned et hjørne af sin egen skiffergrå kåbe mellem fingrene. Den havde han ikke tænkt sig at veksle til en grøn lige med det første.

”Hvad gør vi så nu?” spurgte han, om ikke andet så for at minde dem om, at han stadig var med.

”Vi fandt ud af én vigtig ting her til aften,” sagde Tarik. ”Dyr fra hele Nilo er på vej sydpå til Cabaro.” Tarik vendte sig om mod Conor. ”Hvad synes du, vi skal gøre?”

Conor tænkte sig om. ”Vores førsteprioritet bør være talismanen. Hvis erobrerne får fat i den, er det ude med Erdas.”

Tarik nikkede dystert.

”Det går jeg også ind for,” vrissede Rollan. ”Ikke fordi nogen har spurgt om min mening.”

Da de gik gennem landsbyen, begyndte Rollans tanker igen at vandre. Løven i Pojalos hytte havde været afrakket og udsultet – men den havde alligevel modstået dem alle tre plus Briggan og Essix.

Hvordan ville det være at kæmpe imod en sund og rask løve i almindelig størrelse? Hvordan ville det være at kæmpe imod en løve, der var en af *de mægtige*?

Rollan vidste godt, at deres eneste chance var at finde Cabaro, før erobrerne fandt den. Men derfor var han alligevel ikke sikker på, at det var det, han havde lyst til. Faktisk var han langt fra sikker.